Ἔτος ΙΕ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1901 Ἀριθ. 677

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία **ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.**

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παλαιαὶ καὶ νέαι Ἐρινύες. — Ἔκθεσις νομοσχεδίου περὶ ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων. β'. (ὑπὸ κ. Μαρίας Μαρτέν). — Ἐπιστολαὶ τελειοφοίτου μαθητρίας γ'. (ὑπὸ Δος Μαίρης Δέλβου). — Ἡ Μάγισσα (ὑπὸ Μάγιας). — Ἡ Νέα Σκηνή. — Ἡ φιλία ιά. (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη. — Συσσίτιον. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς. — Τὸ πρῶτον ποτῆρι. Μετάφρασις δος Εἰρήνης Νικολαΐδου.

ΕΡΙΝΝΥΕΣ ΠΑΛΑΙΑΙ ΚΑΙ ΝΕΑΙ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὁλόκληρον λεγεῶνα ὡραίων θεῶν καὶ μουσῶν καὶ χαρίτων, εἶχαν καὶ ἄλλας τόσας λεγεῶνας ἀσχήμων καὶ κακῶν θεοτήτων, τὰς ὁποίας ἐξηυμένιζαν ὅπως ἠμποροῦσαν καλλίτερα. Ὑποθέτω ὅτι μεταξὺ τῶν Ἐριννύων αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐνέσκηπταν ἄγριαι καὶ ἔφεραν τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῶν χολωθέντων ὡραίων θεῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους θὰ ἦτο καὶ ἡ Ἐριννὺς πανώλης.

Ἴσως μάλιστα αὐτὴ νὰ ἔδωκε τὴν ἰδέαν τῶν Ἐριννύων εἰς τὰ πνεύματα τῶν πρώτων θεολόγων τῶν χρόνων ἐκείνων. Διότι μόνον μὲ τὸν τρόμον καὶ τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφήν, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἡ ἐπιδημία τῆς πανώλους ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ ἡ εἰκὼν τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς δηώσεως τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Ἐριννύων.

Ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι αἱ Ἐριννύες ἐπήρχοντο ἐκδικητικαὶ καὶ μένεα πνέουσαι, ὅταν αἴφνης ἔμεναν πτώματα νεκρῶν ἄταφα, τότε δὲν χωρεῖ πλέον καμμία ἀμφιβολία εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

Ἄλλου εἴδους ρυπαρότης καὶ ἀκαθαρσία δὲν ὑποθέτομεν νὰ ἦσαν γνωσταὶ εἰς λαὸν τόσον εὐγενῆ καὶ ἀριστοκρατικόν, εἰς λαὸν ὁ ὁποῖος τόσον ἠγάπησε καὶ ἐθεοποίησε τὸ ὡραῖον, εἰς λαόν, κατ' ἐξοχὴν ἁρμονικὸν καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπιζητήσαντα τὸ καλὸν εἰς τὰς ἐξωτερικὰς ἰδίως αὐτοῦ ἐκδηλώσεις.

Ἄλλως ἂν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἦσαν ἄνθρωποι καθ' ὑπερβολὴν καθαροὶ δὲν θὰ ἦτο γεμάτη ἡ πόλις των ἀπὸ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ λουτρὰ καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε ριζωμένη μέσα εἰς τὴν ψυχήν των ἡ συνήθεια τοῦ λουτροῦ τόσον, ὥστε καὶ τὴν ξενίαν αὐτήν, ἐν καθῆκον δηλαδὴ ἐπιβαλόμενον παρὰ τῶν θεῶν, νὰ συνοδεύῃ πρωτίστως ἐν λουτρόν, τὸ ὁποῖον μάλιστα αὐτὴ ἡ οἰκοδέσποινα ἔδιδεν εἰς τὸν ξένον.

Τὰ ἔθιμα εἰς τὸν λαὸν ἐκεῖνον, τὸν τόσον τελείως κατηρτισμένον διὰ τὰς συνθήκας τῆς τότε ζωῆς, δὲν ἦσαν τιποτε ἄλλο παρὰ ἀνάγκαι, τὰς ὁποίας ἡ θρησκεία ἐφρόντιζε νὰ προλαμβάνῃ καὶ νὰ ἱκανοποιῇ. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ θρησκεία ἐκείνη ἐπεῖχε τόπον νομοθεσίας καὶ ἐπενέβαινεν εἰς κάθε σημεῖον καὶ κάθε φᾶσιν ὄχι μόνον τῆς ἰδιωτικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς.

Τὸν ξένον, τὸν ὁποῖον ὑπέβαλαν εἰς λουτρόν, εὐθὺς ὡς ἐπαρουσιάζετο ἱκέτης τῶν ἐφεστείων θεῶν, δὲν ἠθέλησε νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ ἐπιβάλῃ μόνον ἡ θρησκευτικὴ νομοθεσία, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως καὶ νὰ ὑποβάλῃ εἰς κάποιαν κάθαρσιν καὶ κάποιον ἔλεγχον αὐτῆς τῆς οἰκοδεσποίνης, ἡ ὁποία θὰ τοῦ προσέφερεν ἄσυλον εἰς τὸν οἶκόν της. Ἐὰν ἦτο ἄνθρωπος περιωπῆς θὰ τὸ ἐνόουν οἱ ξενίζοντες, εὐθὺς ὡς θὰ ἀφῄρει τοὺς κοθόρνους του, ἀπὸ τὴν καθαριότητα τῶν ποδῶν καὶ ἀναλόγως τότε ἐλάμβανον τὰ μέτρα των καὶ ὡδηγοῦντο εἰς τὴν μετ' αὐτοῦ συμπεριφοράν των.

Μὲ τὰς προόδους τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, τὴν ἄγρυπνον οἰκοδέσποιναν ἀπὸ κάθε εἶδος ξενικοῦ μολύσματος ἀναπληροῖ σήμερον ὁ ὑγειονομικὸς ἰατρὸς καὶ τὸ λουτρόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιβάλλει πλέον ἡ θρησκεία, συμβουλεύει ὅμως ἡ ὑγιεινή.

Καὶ ἐὰν ὁ ὑγειονομικὸς ἰατρὸς συντελῇ ἴσως εἰς τὸ νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ ἔξωθεν μολύσματα, βεβαίως ὅμως αἱ συμβουλαὶ τῆς ὑγιεινῆς, ὄχι μόνον δὲν ἔχουν πλέον τὸ θρησκευτικὸν κῦρος τῶν χρόνων ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν

τῶν δυσκολιῶν, τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ ἡ ἐφαρμογή των, ἀποβαίνουν ἀπραγματοποίητοι.

Συμβουλεύει ἡ ὑγιεινὴ τὴν καθαριότητα. Ἀλλὰ ἡ καθαριότης ἔπρεπε νὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὑγιεινὸν λουτρόν, τὸ ὁποῖον συνηθίζει τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς καθαριότητος τοῦ περιβάλλοντος, καὶ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς καθαριότητος ἐν γένει. Καὶ ὅμως τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ δὲν εἰξεύρουν τί θὰ εἰπῇ λουτρόν, διότι τὰ ἐννέα δέκατα, ἐὰν ὄχι τὰ ἐνενῆντα ἑκατοστὰ των Ἑλληνικῶν σπιτιῶν, δὲν ἔχουν λουτρόν.

Καὶ τὴν ἔλλειψιν αὐτὴν δὲν ἀναπληροῦν τοὐλάχιστον λουτρὰ δημόσια, λουτρὰ προσιτὰ εἰς τὸν πολὺν κόσμον, λουτρὰ εὐθηνά, τὰ ὁποῖα ὅμως νὰ παρουσιάζουν καὶ κάποιαν εὐμάρειαν καὶ ἀνάπαυσιν, τὰ ὁποῖα νὰ ἑλκύουν τὸν ἐργάτην καὶ τὸν ἁπλοῦν ἄνθρωπον καὶ νὰ τὸν κάμουν νὰ συνειθίσῃ καὶ ἀγαπήσῃ τὴν καθαριότητα, τὴν ὁποίαν σήμερον θεωρεῖ πολυτέλειαν, ἐπιτρεπομένην μόνον εἰς τοὺς πλουσίους.

Μόνον ὅταν ὁ λαὸς συνειθίσῃ νὰ λούεται, καὶ ἀγαπήσῃ τὴν καθαριότητα, αἱ ἑλληνικαὶ πόλεις θὰ παρουσιάσουν εἰκόνα καὶ μορφὴν πολιτισμένων χωρῶν. Τότε τὰ πτώματα τῶν διαφόρων κατοικιδίων ζώων,—τὰ ὁποῖα τώρα προκαλοῦν τὰς Ἐριννύας τῆς πανώλους μὲ ὅλην τὴν δυσοσμίαν τῆς σήψεως,—θὰ τυγχάνουν τῶν τιμῶν τῆς ταφῆς ἀπὸ τὸν πρῶτον διαβάτην καὶ τὰ ἐσωτερικὰ τῶν οἰκιῶν δὲν θὰ παρουσιάζουν τὴν ἀθλιότητα τῆς βαρβάρου περιόδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀκόμη διατελοῦμεν.

Τότε ἡ Ἐριννὺς τῆς πανώλους, ἠμπορεῖ νὰ περιάγῃ ἐλεύθερα ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν καὶ ἀπὸ γειτονικῆς ἠπείρου εἰς ἤπειρον τὴν εἰδεχθῆ μορφήν της Δὲν θὰ τὴν φοβούμεθα καὶ ἡμεῖς, ὅπως δὲν τὴν φοβοῦνται καὶ οἱ λαοὶ οἱ πολὺ πολιτισμένοι τῆς σήμερον.

Ἐπειδὴ ὅμως, ἂν περιμένωμεν νὰ ἀνατείλῃ ἡ ὡραία ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ πολιτεία ἢ ὁ δῆμος θὰ ἱδρύσουν τὰ δημόσια αὐτὰ λουτρά, φοβούμεθα ὅτι δὲν θὰ ἀνατείλῃ ποτέ, καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος ὅ,τι ἀνελάβαμεν ἕως τώρα τὸ ἐφέραμεν εἰς πέρας, προτείνω ὅπως ἀναλάβωμεν ὅλαι μαζῆ καὶ τὴν ἵδρυσιν τῶν πρώτων δημοσίων λουτρῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ζήτημα τῆς καθαριότητος ἀνάγεται περισσότερον εἰς τὸν κύκλον τῶν ἰδικῶν μας καθηκόντων καὶ δὲν βλέπω διατί νὰ μὴν ἐργασθῶμεν καὶ νὰ μὴν ἀγωνισθῶμεν διὰ νὰ καθαρίσωμεν τὰς πόλεις μας, ἀφοῦ εἰς ἡμᾶς ἀπόκειται πάντοτε νὰ καθαρίζωμεν τοὺς οἴκους μας. Εἰς αὐτὸ τοὐλάχιστον ἔχομεν ἀναντιρρήτως ἀποκτήσει πεῖραν καὶ εἴμεθα ἁρμοδιώτεραι παντὸς ἄλλου ὅπως ἐπιτύχωμεν.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΙΣΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ

Β'.

Τὰ πολιτικὰ δικαιώματα θεωροῦμεν ἀπαραίτητα δι' ἡμᾶς εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ τὰ ἀποποιούμεθα εἰς τὴν γυναῖκα τὴν στιγμήν, καθ' ἣν καὶ αὐτὴ κατέρχεται εἰς τὸν ἴδιον μὲ ἡμᾶς ἀγῶνα.

Ἐφ' ὅσον ὁ ἀνήρ, ἰδίως ὡς σύζυγος ἔτρεφε τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά, ἐπειδὴ εἶχε τὴν μεγάλην μερίδα τῶν ὑποχρεώσεων ἠδύνατο ἐπὶ τέλους νὰ ἔχῃ καὶ περισσότερα δικαιώματα.

Ἀλλ' ἡ ἐποχή μας δὲν ἔχει νὰ σημάνῃ μόνον τὴν χρεωκοπίαν τῆς ἐπιστήμης κατὰ τὸν κ Brunetière. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ὁ γάμος χρεωκοπεῖ καὶ συχνὰ κατὰ τρόπον δόλιον . . . χωρὶς τὸ διαζύγιον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἰδέαν τῆς παλαιᾶς καὶ εἰλικρινοῦς διακρείας.

Καὶ μὲ τὴν στατιστικὴν εἰς χεῖρας ἀποδεικνύομεν, ὅτι εἰς ὅλους τοὺς νεωτέρους λαοὺς οἱ γάμοι ὀλιγοστεύουν αἰσθητῶς ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ Εἰς τὴν Γαλλίαν εἰς διάστημα σαράντα ἑνὸς ἔτους ὁ ἀριθμὸς τῶν γάμων ἠλαττώθη κατὰ τὰ δύο πέμπτα· ἡ ἐλάττωσις αὕτη προῆλθεν ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνδρός, ἀπὸ τὴν γενικευθεῖσαν ἕξιν τῆς εὐμαρείας, ἀπὸ τὴν ἐπιζήτησιν τῶν ἀπολαύσεων, αἱ ὁποῖαι φυσικὰ ὀλιγωστεύουν, ἀπὸ τὰ βάρη τῆς οἰκογενείας καὶ ἀπὸ τὴν δυσχερῆ ἐπίτευξιν τοῦ οἰκονομικοῦ ἰσοζυγίου.

Εἶνε ἀνακρβὲς ὅτι αἱ ἀνώτεραι σπουδαὶ καὶ τὰ στάδια, εἰς τὰ ὁποῖα σήμερον δύναται νὰ ἐπιδίδεται ἐλευθέρως ἡ γυνὴ ἀπομακρύνουν αὐτὴν τοῦ γάμου. Δι' ὅλας τὰς ἐργαζομένας γυναῖκας τὸ ζήτημα τῆς πνευματικῆς ἢ χειροτεχνικῆς ἐργασίας δὲν εἶνε ζήτημα προτιμήσεως καὶ ἐκλογῆς, ἀλλὰ ζήτημα ὑπάρξεως. Εἶνε καταδικασμέναι εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ διὰ τὴν ἔνδειάν των εἰς τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀγαμίαν.

Καὶ ἡ ἀνάγκη ἀκριβῶς αὕτη μᾶς ἐπέβαλε νὰ ἀφήσωμεν εἰς αὐτὰς ἐλεύθερα στάδια μέχρι πρό τινος ἀποκλειστικὰ διὰ τοὺς ἄνδρας, πλὴν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν μόναι των. Πρὶν εἶχαν περιορισθῆ εἰς ἔργα βελόνης, βαθμηδὸν ὅμως ἐβίασαν τὰς θύρας τῶν ἐργοστασίων, τῶν μεγάλων καταστημάτων, τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν γραφείων, τῶν τραπεζῶν, τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων, τῶν τηλεφώνων, τῶν ταμιευτηρίων καὶ τῶν σχολείων ἀπὸ τῶν δημοτικῶν μέχρι τῶν γυμνασίων καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν. Ἀργότερα προήχθησαν καὶ εἰς τὰ ἐλεύθερα λεγόμενα ἐπαγγέλματα· καὶ τὰς εἴδομεν καθηγητρίας, διδάκτορας, ὑφηγητρίας, ἰατρούς, δικηγόρους, φαρμακοποιούς, καὶ ἐξερευνητρίας...Τὰς εἴδομεν δημοσιογράφους, συγγραφεῖς, ζωγράφους, γλυπτρίας, μουσικοσυνθέτιδας ἐπευφημηθείσας, καλλιτέχνιδας τόσον θαυμασθείσας καὶ ἀγγέλους τῆς εὐεργεσίας καὶ τοῦ ἐλέους.

Καὶ εὑρίσκετε, κύριοι, ὅτι δὲν δικαιούμεθα νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι διὰ τὰς γυναικάς μας ; Ὅ,τι ἔργον ἀνέλαβον ἐξ ὅσων ἀπηρίθμησα δὲν τὸ διεξήγαγον τελείως ; Καὶ τὰς ἀρετάς, ἃς ἀνεγνωρίζαμεν εἰς αὐτὰς ἄλλοτε, ἠμποροῦμεν σήμερα νὰ τὰς ἀρνηθῶμεν ;

Παρῆλθον αἰῶνες, ἀφότου μία κακὴ ἀντίληψις τοῦ ρόλου τῆς γυναικὸς μεταδίδεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Εἶνε ἀπίστευτον τί δύναται ἡ γυνή, καὶ διὰ νὰ περιορισθῶμεν εἰς ἐκείνας εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων ζῶμεν, δὲν ἠμποροῦμεν παρὰ νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι πλὴν τοῦ ὅτι εἶνε πολύτιμοι βοηθοὶ τοῦ ἀνδρὸς εἰς ὅλα, ἀναπληρώνουν καὶ εὐτυχῶς αὐτὸν ἀπουσιάζοντα εἰς τὴν πλήρη διοίκησιν τοῦ οἴκου, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς γυναῖκας τῶν ναυτικῶν ἢ τῶν πολιτικῶν.

Αὐταὶ ἐπίσης μορφώνουν τὰ τέκνα των, μακρὰν τῶν συζύγων, ἄνευ ἄλλου ὁδηγοῦ ἀπὸ τὴν συνείδησίν των καὶ ἀπὸ τὰς ἐθνικάς μας παραδόσεις. Εἰς τὰ βαρέα λοιπὸν καθήκοντα τῆς μητρότητος ἀνκλαμβάνουν αὗται καὶ τὰς εὐθύνας τῆς πατρότητος.

Καὶ ὅμως ὡς χθὲς ἀκόμη τὰς ὠνομάζαμεν πλάσματα ἄστατα, εὐμετάβλητα, εὐκίνητα, νευροπαθῆ, ἀνίκανα δι' ἀγνὰς σκέψεις, διὰ γενικὰς ἰδέας, διὰ σοβαρὰ ζητήματα.

Πόσας διαψεύσεις μᾶς ἔδωκαν τὰ πράγματα. Ὁποίας προόδους ἔκαμαν εἰς σκράντα μόλις ἔτη ! Ποία ἐπιμονή ! ποία ἐπιμέλεια εἰς τὴν ἐργασίαν, ποία αὐτοπάρνησις, ποία ἐπιτυχία εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς σπουδὰς καὶ πόσον ἐπίφοβοι ἀντιγωνισταὶ διὰ τοὺς συναδέλφους των ἄνδρας ! Ποία θαυμασία διαγωγὴ καὶ ἀξιοπρέπεια καὶ ἀβρότης εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν ἀνωτέρων ἐπαγγελμάτων ! Ποία θρησκευτικὴ ἐκπλήρωσις τῶν δυσχερεστέρων καθηκόντων.

Ἔχομεν τὴν τιμήν, κύριοι, νὰ γνωρίζωμεν ἐκ τοῦ πλησίον μερικὰς ἀπὸ τὰς γυναῖκας αὐτὰς καὶ δυνάμεθα νὰ σᾶς εἴπωμεν μετὰ πόσου θαυμασμοῦ ἀτενίζομεν πρὸς τὴν ὡραίαν καὶ ὑψηλὴν ζωήν των. Καὶ τὸν θαυμασμόν μας τὸν συμμερίζονται πολλοί.

Ἡ κοινὴ γνώμη, ἡ μορφωθεῖσα ἀπὸ τόσας προλήψεις κύπτει ἤδη πρὸ τῶν πραγμάτων τὴν κεφαλήν. Ἡ ἀνατολικὴ καὶ σημιτικὴ παράδοσις τῆς ἀπολύτου περιφρονήσεως δι' αὐτὴν τὴν φύσιν τῆς γυναικὸς ἐγκατελείφθη πλέον παρ' ὅλων.

Ἡ ἐργαζομένη γυνὴ εἶναι τιμημένη σήμερον, εἶναι σεβαστὴ καὶ ἀγαπητή. Ἀλλὰ πλὴν τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς τιμῆς ποῖος νόμος συντρέχει τὴν ἐργαζομένην γυναῖκα ; Καὶ ἔχει ἢ ὄχι καὶ αὐτὴ δικαιώματα ἐπὶ τῶν νόμων ; Ναί.

Ἀλλὰ πῶς ; Ποῖον μέτρον θὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα τοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος, μοῦ μένει νὰ ἐκθέσω.

(M. Gautret (βουλευτὴς des Sables d'Ollone).

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΥ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ

Γ'.

Ἀγαπητὴ Κυρία,

Ὅ,τι εἶχα φοβηθῆ, συνέβη. Ὁ μελόνυμφος ἀφῆκε τὸν Πόρον καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς γνωριμίας μας ἔστειλε μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸν θεῖόν μου, εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ ὡμίλει περὶ κάποιας χρονίας ἀσθενείας του, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ κλῖμα τοῦ Πόρου τὸν ἐπείραζε. Ἐννοεῖτε βέβαια τὴν σημασίαν τοῦ γράμματος αὐτοῦ. Γαμβρός, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι πάσχει ἀπὸ χρόνιον ἀνίατον νόσημα εἶναι τὸ ἴδιον, ὡς νὰ λέγῃ πρὸς τοὺς συγγενεῖς τῆς κόρης : ἡ νύμφη δὲν μοῦ ἀρέσει. Εἶναι δὲ τόσον βέβαιον αὐτό, ὥστε κατὰ τὰς πληροφορίας μου ὁ κύριος αὐτὸς ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν ξένην, περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ἔγραφα καὶ ἡ ὁποία δὲν ἔχει οὔτε ἑνὸς λεπτοῦ προῖκα. Ὥστε ἡ ἧττα τοῦ Ἑλληνικοῦ κάλλους, τὴν ὁποίαν εἶχα προφητεύσει ἦτο περισσότερον μεγάλη παρ' ὅσον ἐνόμιζα, καὶ ὁ θρίαμβος τῆς Ἀγγλικῆς ἀνατροφῆς ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀδιαφιλονείκητος. Διότι ἡ κόρη περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ὡμίλησα εἶναι Ἀγγλίς, γεννημένη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου πρὸ χρόνων εἶναι ἀποκατεστημένη ἡ οἰκογένειά της, ἀλλὰ ἀναθρεμμένη εἰς Ἀγγλικὸν οἰκοτροφεῖον. Φαντασθῆτε τί πλάνη νὰ νομίζωμεν ὅτι αἱ Ἀγγλίδες δὲν ἔχουν χάριν καὶ δὲν ξεύρουν νὰ ἐνδυθοῦν, καὶ νὰ τὰς κρίνωμεν ἀπὸ τὰς ὀλίγας περιηγητρίας γεροντοκόρας, τὰς ὁποίας βλέπομεν ἐδῶ.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσητε τὴν ἧττάν μου 'καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν πρέπει νὰ σᾶς συμπληρώσω τὴν περιγραφὴν τοῦ περιφήμου ἐκείνου δείπνου τῆς πρώτης εἰς τὸν κόσμον ἐμφανίσεώς μου:

Εἰς τὸ τραπέζι τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας περιεστράφη εἰς τὴν μαγειρικήν, εἰς τὰ ὡραῖα φαγητὰ καὶ τὰ ὡραῖα γλυκίσματα. Καὶ ἐδῶ αἱ ξένκι σωστὰ cordon bleu· ἡ Ἀγγλικὴ κουζίνα, ἔλεγαν, εἶναι σχετικῶς πολὺ μονότονος· ἀλλὰ ἡμεῖς ἐμάθαμεν ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ φαγητὰ ἀπὸ τὴν μαγείρισσάν μας. Καὶ ὁ λόγος τότε ἐστράφη εἰς τὴν σημασίαν τῆς τροφῆς, εἰς τὴν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν φαγητὸν καλοκαμωμένον καὶ ποικίλον ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς ὑγείας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν διαθέσεων. Μετὰ ταῦτα ἡ ὁμιλία ἐστράφη εἰς τὸν οἰκονομικὸν προϋπολογισμὸν τοῦ σπιτιοῦ καὶ εἰς τὴν διαφορὰν τῶν οἰκογενειακῶν ἐξόδων μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Λονδίνου. Εἴξευραν ὡρισμένως τί ποσὸν ἐχρειάζοντο διὰ τρόφιμα, πόσα δι' ἐνδύματα καὶ πόσα δι' ἄλλα ἔξοδα. Καὶ εἰς συζήτησιν τόσον ἀποκλειστικῶς γυναικείαν εἴλκυσαν καὶ τῶν κυρίων τὴν προσοχήν, ἡ ὁμιλία ἐγενικεύθη καὶ τὸ ζήτημα ἀπὸ οἰκοκυρικὸν κατέληξεν εἰς ζήτημα οἰκονομολογικόν, καὶ ἔγεινε λόγος περὶ παραγωγῆς καὶ ἐγχωρίου βιομηχανίας, περὶ διεθνοῦς οἰκονομικῆς κινήσεως καὶ τέλος περὶ πολιτικῆς.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν συζήτησιν καὶ ἡ μητέρα μου καὶ ἐγὼ δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ θέσωμεν οὔτε λέξιν. Ἡ στενοχωρία μας ἦτο περισσότερον ἀπὸ καταφανής. Ὅταν δὲ ὁ πατέρας διὰ νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ εἰπῶ τίποτε, εἶπεν, ὅτι τώρα καὶ ἐγὼ ὅπου ἔχω νωπὰς τὰς γνώσεις μου τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας θὰ ἀνελάμβανα τὰς δαπάνας τοῦ σπιτιοῦ, μοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ θεῖος ἐμειδία εἰρωνικὰ καὶ ὁ νέος κύριος ὁ παρὰ τὸ πλευρόν μου δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀποκρύψῃ ἕνα μορφασμὸν τοῦ προσώπου, ὁ ὁποῖος 'σὰν νὰ ἔλεγε : τί περιμένετε ἀπὸ τὸ κορίτσι αὐτό ; δὲν βλέπετε ὅτι 'μοιάζει μᾶλλον κούκλα παρὰ ἄνθρωπος ;

Οὔφ! τί στενοχωρία ἦτο ἐκείνη καὶ πόσον ἀτελείωτον μοῦ ἐφάνη τὸ γεῦμα, τὸ ἐπίσημον, εἰς τὸ ὁποῖον παρευρισκόμην διὰ πρώτην φοράν. Τόσον ἤμην δυστυχὴς καὶ ταραγμένη, ὥστε δύο φορὰς μοῦ ἔπεσεν ἡ πετσέτα μου κάτω καὶ ὅταν ἐδοκίμασα νὰ περιποιηθῶ τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία ἐκάθητο πλησίον μου, ἔχυσα τὸ κρασὶ εἰς τὸ τραπεζομάνδυλον καὶ παρ' ὀλίγον νὰ λεκιάσω τὸ πανταλόνι τοῦ μνηστῆρός μου.

Τέλος πάντων ἡ μητέρα μου ἐσηκώθη καὶ ὅλοι τὴν ἠκολουθήσαμεν, ἀφοῦ δὲν ἀπέφυγα ἓν ἄλλο φιάσκο ἐνδεικτικὸν τῆς ἀμαθείας μου. Ἐνόμιζα ὅτι τὸ τυρὶ ἔπρεπε νὰ φαγωθῇ πρὸ τοῦ γλυκίσματος, ἔκαμα παρατήρησιν εἰς τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος νεοφερμένος, ἀλλὰ γνωρίζων τὴν δουλειάν του μοῦ ἐτίναξεν ἕνα βλέμμα σχεδὸν περιφρονητικόν.

Ὁ θεῖός μου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἄνθρωπος πολὺ λεπτολόγος εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα μοῦ ἐφαίνετο ἀπηλπισμένος διὰ τὸ γελοῖον ρόλον, τὸ ὁποῖον ἔπαιξα. Ὅταν δὲ ὁ πατέρας βασιζόμενος εἰς τοὺς μουσικούς μου θριάμβους τῶν ἐξετάσεων, μοῦ ἐπρότεινε νὰ παίξω κάτι τι, εἶδα τὸν θεῖόν μου νὰ δαγκάνῃ μὲ νευρικὴν ταραχὴν τὸ μουστάκι του, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν ὑπερτάτης ἀδημονίας.

Ἠρνήθην κατηγορηματικῶς καὶ μὲ τὴν εἰλικρίνειάν μου τὴν συνήθη, τὴν ὁποίαν εἰς τὸ σχολεῖον ἐχαρακτηρίζετε ὡς αὐθάδειαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εὐτυχῶς καμμία τιμωρία δὲν μὲ διώρθωσε, ἀπήντησα· βλέπω ὅτι ὅσα πράγματα νομίζομεν ὅτι ἠξεύρομεν εἰς τὸ σχολεῖον, εἶναι καλὰ μόνον διὰ τὸ σχολεῖον. Θὰ σᾶς παρακαλέσω, πατέρα, νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ ἑτοιμασθῶ διὰ τὸν κόσμον πρῶτα καὶ ἔπειτα νὰ μὲ παρουσιάσετε εἰς αὐτόν.

Ἡ αὐθάδειά μου αὐτὴ εἶχεν ἔκτακτον ἐπιτυχίαν καὶ ἦτο τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μὲ ἔσωσεν ἀπὸ τὸ γελοῖον τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Ὅλοι ἐχειροκρότησαν τὴν εἰλικρινῆ μου ἀπολογίαν καὶ ἤθραν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποθαρρύνωμαι.

Ὅπως δήποτε, ἀγαπητὴ Κυρία, δὲν θέλω νὰ σᾶς λυπήσω περισσότερον καὶ δι' αὐτὸ σᾶς λέγω ὅτι δὲν ἔχασα ἐντελῶς τὴν ἐλπίδα, ἂν ὄχι νὰ φθάσω τὴν Ἀγγλίδα ἀντίζηλον, τοὐλάχιστον μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα νὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι ἡ ἀδεξία καὶ ἡ ἀμαθὴς τῆς σήμερον.

Μαίρη Δέλβου.

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

(Συνέχεια)

Ἔμειναν ἔτσι ἀκίνητοι καὶ χωρὶς νὰ ὁμιλήσουν ἀρκετὴν ὥραν. Ἀλλ' ἡ σιωπὴ των ἐνέκλειεν ὅλον τὸ μυστήριον τῆς στοργῆς καὶ ὅλην τὴν ποίησιν τῶν μεγάλων αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα γεννῶνται ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου δὲν τὰ περιμένει κανεὶς καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον ἰσχυρά, ὥστε ἐνῷ κάμνουν τὸν ἄνθρωπον βωβόν, μεταβάλλουν ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην ὁλόκληρον τὴν ζωήν του.

Ὁ Κώστας πρῶτος διέκοψε τὴν γλυκύτητα τῆς ὡραίας ἐκείνης καὶ γαληνιαίας σιωπῆς. Ὡς εἶχεν ἀκουμβισμένην τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ σύρει πρὸς τὸ στῆθός του τὴν τοῦ υἱοῦ του, ἀπεσπάσθη ὁ ἴδιος ὡς ἀπὸ ἓν ὡραῖον ὄνειρον, ἐπῆρε μὲ τὰ δύο του χέρια τὴν ὡραίαν κεφαλὴν τοῦ νέου, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸ ἰδικόν του, τὸν εἶδε καλά, καλὰ μέσα εἰς τὰ ματια καὶ ἔπειτα εἶπεν ἁπλῶς, ἀφελῶς, μὲ τὴν χάριν, ἡ ὁποία τὸν ἐχαρακτήριζε πάντοτε, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὤφειλε τοὺς θριάμβους του εἰς τὸν κόσμον: Σὲ ἐπερίμενα, φίλε μου.

Καὶ ἐγὼ ὠνειρεύθην εἰς ὅλα μου τὰ παιδικὰ καὶ νεανικὰ ὄνειρα τὴν στιγμὴν αὐτήν, εἶπεν ὁ νέος.

Σοῦ ὡμίλησαν λοιπὸν καλὰ δι' ἐμέ ; εἶπεν ὠχριῶν αἰφνιδίως.

Ἡ μητέρα μου μὲ ἔμαθε νὰ σᾶς ἀγαπῶ καὶ νὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν σας.

Ὅταν ἔλεγε τὰς λέξεις αὐτὰς ὁ νέος ἠσθάνθη τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς τοῦ πατέρα του νὰ κτυποῦν αἴφνης ὁρμητικὰ καὶ διέκρινεν εἰς μίαν ταχεῖαν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου του ὑπερτάτην συγκίνησιν.

Ἡ στιγμὴ ἡ δύσκολος, ἡ ὀδυνηρὰ καὶ διὰ τὸν μὲν καὶ διὰ τὸν δέ, εἶχεν ἐπιστῆ. Ὁ νέος, κυρίως εἰπεῖν, δὲν ἤξευρε τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους οἱ γονεῖς του εἶχαν ζήσει χωρισμένοι, εὐθὺς ὀλίγας ἔπειτα ἀπὸ τὸν γάμον των ἡμέρας.

Ἀφότου εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀγαπᾷ τὴν Ἄνναν, ἠσθάνετο ὅτι θὰ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ θυσιάσῃ εἰς τὴν ἀγάπην του κάθε ἄλλο αἴσθημα. Τὴν μητέρα του εἶχε γνωρίσει ὡς γυναῖκα θυσιαζομένην ὑπὲρ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἠγάπα. Πῶς λοιπὸν ἀφῆκε τὸν ἄνδρα της καὶ εἶχε θελήσει νὰ ἦτο ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχε οὔτε αὐτή, οὔτε ὁ υἱός της δι' αὐτόν. Εἶχεν ὑποπτεύσει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον ἡ μητέρα του τοῦ εἶχεν ἀποκρύψει μετὰ τόσης φροντίδος. Ὑπωπτεύετο ὅτι θὰ εἶχε προδοθῆ εἰς τὸν ἔρωτά της καὶ ἐπειδὴ εἶχεν αἰσθανθῆ ὅτι θὰ ἦτο πρόσκομμα εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀγαπήσει, ἐθυσιάσθη ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τώρα ὅτε ἔβλεπε τὸ κάλλος τὸ θελκτικὸν τοῦ πατέρα του καὶ τὴν συμπαθῆ καὶ μαγνητικὴν ἕλξιν, τὴν ὁποίαν ἐξήσκει, ἐνόει πόσον ἡ δυστυχὴς μητέρα του θὰ τὸν εἶχεν ἀγαπήσει καὶ πόσον θὰ ὑπέφερε μακρόν του ὅλα τὰ ἔτη τῆς νεότητός της. Θὰ ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ διερμηνεὺς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ τῆς μητρικῆς ψυχῆς πόνου, τοῦ πένθους μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔζησεν ὅλην της τὴν ζωὴν μεταξὺ τῆς στοργῆς καὶ τῶν μητρικῶν της φροντίδων καὶ τοῦ πάθους της πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὴν ἐργασίαν. Ἤθελε νὰ εὕρῃ λέξεις νέας διὰ νὰ εἰκονίσῃ τὴν πάλην της, ὅπως τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀσθενικὴν φύσιν του καὶ ἀπὸ τὴν ἀδρανῆ νωθρότητα τὴν ἐκδηλωθεῖσαν κατὰ τὰ παιδικά του ἔτη. Ἤθελε νὰ εὕρῃ παθητικοὺς τῆς φωνῆς τόνους διὰ νὰ ἱστορήσῃ ὅλην τὴν ἁγιότητα τῆς ψυχῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία ἤξευρε νὰ σχίζῃ τὰ χέρια της μέσα εἰς τὰς ἀκάνθας καὶ νὰ συλλέγῃ ῥόδα διὰ νὰ στρώνῃ τὴν ζωὴν ὅσων ἠγάπα μὲ ῥοδοπέταλα.

Ἀλλὰ ἡ θέσις του ἦτο δύσκολος. Κάθε ἐγκώμιον καὶ κάθε ἔπαινος διὰ τὴν μητέρα δὲν θὰ ἦτο μία πληγία μομφὴ διὰ τὸν θελκτικὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀκόμη τολμήσει νὰ ὀνομάσῃ πατέρα καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ λυπήσῃ κατ' οὐδένα τρόπον. Κάθε λέξις εἰκονίζουσα τὴν μαρτυρικὴν ζωὴν τῆς νεότητος ἐκείνης, δὲν θὰ ἀνέξεε μίαν παλαιὰν πληγήν, τὴν ὁποίαν βεβαίως αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως εἶχαν ἀνοίξει εἰς τὰ στήθη τοῦ Μεμιδώφ.

Δὲν ἐτόλμησε λοιπὸν νὰ ἀναφέρῃ κἂν τὸ ὄνομά της. Ἄλλως τε ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἐστενοχωρήθη διὰ μίαν στιγμὴν, εὗρεν ἀμέσως τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός του καὶ διὰ νὰ ἑλκύσῃ ἴσως τὴν ἀγάπην τοῦ νέου, τοῦ ὁποίου τὰς σκέψεις ἐμάντευε, εἶπε : Εἶναι τὸ ἐλάχιστον δεῖγμα ἀπὸ τὴν εὐγενῆ της αὐταπάρνησιν αὐτό, φίλε μου.

«Δὲν ἤξιζα βεβαίως νὰ προσεύχεσαι διὰ τὴν εὐτυχίαν μου, ἀλλὰ τὴν εὐγνωμονῶ διότι σὲ ἔμαθε νὰ ἀγαπᾷς τὸν ἄγνωστον αὐτὸν καὶ κακὸν πατέρα, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νά . . . . . Αἰφνιδίως ἐσταμάτησε, χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του.

Ὁ Νῖκος ἀντελήφθη μὲ πόσην πικρίαν ἐλέχθησαν αἱ τελευταῖαι λέξεις καὶ ἐννόησεν ὅτι ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος ὑπέφερε διὰ τὸ ἀπολεσθὲν παρελθόν.

Πατέρα μου, εἶπε, σφίγγων μὲ τὸ κομπιασμένον ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις χέρι του τὸ ἁπαλὸν καὶ τρυφερὸν χέρι τοῦ Μεμιδώφ, μᾶς μένει τὸ μέλλον.

Ναί ! εἶπε, τὸ μέλλον ! Καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔγινε πελιδνόν. Ἐσκέφθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν Marie, ἡ ὁποία ἐπάλαιε πρὸς τὸν θάνατον καὶ ἡ ὁποία ἴσως θὰ ἔζη καὶ θὰ ἀπήτει τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὑποσχέσεων, τὰς ὁποίας τῆς εἶχε δώσει πρὸ ὀλίγου. Ἐσκέφθη τὴν Ἄνναν, τὴν ὁποίαν μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ἐλάτρευεν. Ἐσκέφθη τὸ μικρὸν παιδάκι τῆς Παλβίδου καὶ κατελήφθη ὡς ἀπὸ ζάλην. Ἐσηκώθη μετ' ὀλίγων στιγμῶν σιωπήν. Ἐπῆρεν ἓν κάθισμα καὶ ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ υἱοῦ του : Φίλε μου, τοῦ εἶπε : Εἶσαι ἄνδρας καὶ ἠμποροῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν σοβαρά. Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ἡ θέσις μου τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶνε ἡ πλέον παράδοξος καὶ ἡ πλέον ἀσυνήθης θέσις δι' ἕνα πατέρα Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν μοὶ ἀνηγγέλθη μὲ ἓν γράμμα λακωνικώτατον, ὅτι ἤμουν πατέρας. Ἔκτοτε κατὰ πολὺ μακρὰ χρονικὰ διαστήματα ἐμάνθανα ὅτι ὁ υἱός μου ὑγίαινε καὶ τίποτε ἄλλο. Τελευταίως ἔπαυσα νὰ ἔχω καὶ τὴν εἴδησιν αὐτὴν ἀκόμη. Πρὸ δύο ἡμερῶν ὅπου κατὰ τύχην σὲ ἐμάντευσα ἀπὸ μίαν φωτογραφίαν σου, ἡ ὁποία εἶχε παραπέσει ἐδῶ, καὶ ἀπὸ ὀλίγας λέξεις μιᾶς ξένης κόρης, φίλης τῆς μητρός σου, ἀπὸ τὸ πρωὶ σήμερον ὅπου σὲ εἶδα στεφανωμένον εἰς τὸ Στάδιον, ἐπέρασα ἀπὸ τὰς πλέον ἀντιθέτους συγκινήσεις καὶ τὰ πλέον ἀνόμοια αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ ἕνας ἄνθρωπος.

Τὸ μέλλον δὲν ἠμποροῦμεν βέβαια νὰ τὸ προϊδωμεν. Ἀλλὰ τὸ παρελθὸν αὐτὸ εἴκοσι ἐτῶν ἀπομακρύνσεως δὲν ἔχει βεβαίως προετοιμάσει μέλλον, ὁποῖον θὰ ἐπεθύμουν τὴν στιγμὴν αὐτήν.

Εἶσαι πολὺ νέος καὶ πολὺ διαφορετικὰ ἀνατεθραμμένος ἀπὸ ἡμᾶς ἐδῶ, ὥστε θὰ σοῦ εἶναι, ἴσως, δύσκολον νὰ ἐννοήσῃς εἰς πόσους πειρασμοὺς ὑπόκειται ἕνας ἄνδρας ἄγαμος εἰς μίαν μεγάλην πρωτεύουσαν ὡς τὴν Κωνσταντινούπολιν....

Ὁ νέος ἠσθάνθη ῥῖγος νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμά του ὅλον. Ἄγαμος ! Δὲν ἀναγνωρίζει λοιπὸν τὸν γάμον του μὲ τὴν μητέρα μου ; ἐσκέφθη.

Ὁ Κώστας ἐξηκολούθησε : Καὶ ἐγὼ ἤμην ἄγαμος δι' ὅλους, ἀκόμη καὶ διὰ τὸν πατέρα μου . . . Ἐδῶ ἐσταμάτησε καὶ πάλιν.

Ὁ νέος ἐσκέπτετο : Μήπως ἔχει συνάψει δεύτερον γάμον καὶ ἡ μητέρα μου δὲν τὸ εἰξεύρει ; Καὶ ἰδρὼς κρύος ἔβρεχε τὸ μέτωπόν του, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἀρθρώσῃ τὴν σκέψιν του αὐτὴν καὶ ἐπερίμενε μετ' ἀγωνίας τὴν συνέχισιν τῶν λόγων τοῦ Μεμιδώφ.

Ἀλλ' ὁ Μεμιδὼφ ὡς νὰ εἶχε πάθει γλωσσοδέτην ἐσταμάτησε καὶ ἐφαίνετο μὴ εἰξεύρων τί νὰ εἴπῃ πλέον. Ἠσθάνετο ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ὑπέφερε καὶ ἐροβεῖτο, μήπως εἶπε περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ εἴπῃ ἕνας πατέρας ὡς χθὲς ἄγνωστος πρὸς ἕνα υἱὸν εἰκοσκετῆ, τὸν ὁποῖον ἔβλεπε διὰ πρώτην φορά. Τὸ ρόλον του ὡς πατρὸς τοῦ ἦτο ἐντελῶς ἀσύνηθες. Ἠγνόει τί τοῦ ἐπετρέπετο νὰ εἴπῃ καὶ τί ὄχι πρὸς τὸν λεπτοκαμωμένον καὶ ὡραῖον ἐκεῖνον ἔφηβον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πολὺ μικρὸς ὅλως διόλου διαφορετικὰ εἶχεν ἀντιμετωπίσει τὴν ζωήν. Βεβαίως δὲν ἐσκέφθη νὰ ποζάρῃ ὡς ἄνθρωπος αὐστηρῶν ἀρχῶν, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀδικήσῃ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν καλά, καλὰ δὲν εἶχε λάβει καιρὸν νὰ γνωρίσῃ.

Ἀλλὰ πάλιν νὰ διηγηθῇ τοὺς ἔρωτάς του καὶ τὴν ζωήν του τὴν ἔκδοτον, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ εὑρεθῇ σήμερον ἀπέναντι τῆς μητρὸς τοῦ νέου καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἰδίου ἐνόει, ὅτι ἦτο ἀνάρμοστον. Ἐπειδὴ δὲ ἠσθάνετο ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ τρικυμιώδης ζωή του εὑρίσκετο ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς σημεῖον πολὺ κρίσιμον καὶ ὅτι τοῦ ἐπαρουσιάζετο ἴσως ὡς μόνη ἐλπὶς τὸ παιδὶ αὐτό, ἤλλαξε καὶ τόνον φωνῆς καὶ τρόπον διὰ νὰ προσθέσῃ μὲ τρυφερότητα : Ἴσως, παιδί μου, εἶνε περιττὸν νὰ σκεπτώμεθα ἀπὸ τώρα διὰ τὸ μέλλον. Ἂς ἀπολαύσωμεν τὸ παρόν, τὸ ὁποῖον εἶνε ὡραῖον καὶ διὰ τοὺς δύο μας, δὲν εἶνε ἀλήθεια ;

Καὶ μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς ἔτεινε καὶ τὰ δύο του χέρια πρὸς τὸν υἱόν του καὶ τὸν ἐτράβηξε πλησίον του καὶ ἔπειτα τὸν ἔστησεν ἐμπρός του καὶ τὸν ἐκαμάρωνε μὲ τὴν εὐχαρίστησιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἕνας ἀληθινὸς καλλιτέχνης καμαρώνει τὸ ὡραιότερον ἔργον του. Ὡραῖος ! Ὡραιότατος, καὶ πελεκάρι στεφανωμένον καὶ δοξασμένον ! Βλέπεις τί ἀχάριστος ποῦ εἶμαι ! ἡ τύχη μὲ εὐνοεῖ χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζω. Μοῦ χαρίζει ἕνα υἱόν, διὰ τὸν ὁποῖον ἄλλοι ἠγωνίσθησαν καὶ ἐμόχθησαν ἕως τώρα. Καὶ ἀντὶ νὰ ἀφεθῶ εἰς τὴν εὐτυχίαν μου, κάθημαι καὶ ζητῶ εἰς τὸ σκότος τοῦ μέλλοντος δυστυχίας, ἀνυπάρκτους ἴσως.

Ἡ ψυχὴ τοῦ νέου ἤρχιζε πάλιν νὰ ἐλπίζῃ. Ἡ μητέρα μου θὰ εἶναι τόσον εὐτυχής, ὅταν μάθῃ ὅτι μὲ εὑρίσκετε καλόν· ὅτι σᾶς ἠυχαρίστησεν ἡ συνάντησις καὶ ἀναγνώρισίς μας. Διότι νομίζω ὅτι ἡ μεγάλη ἀγωνία τῆς ψυχῆς της, ἦτο ὁ φόβος μὴ δὲν μὲ συμπαθήσετε, μὴ δὲν μοῦ δώσετε τὴν ἀγάπην σας. Τώρα μὲ θάρρος θὰ τῆς εἴπω, διατί, χωρὶς νὰ τὴν εἰδοποιήσω, ἦλθα πρὸς σᾶς, μόνον μὲ τὴν φωνὴν τῆς καρδιᾶς μου ὡς ὁδηγὸν καὶ σύμβουλον.

Ἡ μητέρα σου λοιπὸν ἀγνοεῖ ;...

Τὰ πάντα. Σᾶς φαντάζεται εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ ἐπροτίθετο νὰ σᾶς γράψῃ....

Ἀλλὰ τότε ;

Εἶδα τὸ ὄνομά σας πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν πίνακα τῶν ξένων καὶ ἔμαθα, ὅτι ἐφθάσατε πρὸ ἡμερῶν μόλις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ μὲ τὴν προαίσθησιν ὅτι εἶσθε σεῖς, ἔτρεξα ἀμέσως ἐδῶ. Μοῦ εἶπαν ὅτι εἴχετε ἐξέλθει καὶ ἔμεινα νὰ σᾶς περιμένω. Μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθω, νὰ ἴδω ἄλλον ἄνθρωπον, νὰ ἀνταλλάξω ἔστω καὶ μίαν λέξιν μὲ οἱονδήποτε πρὶν νὰ σᾶς ἴδω, πρὶν νὰ βεβαιωθῶ, ὅτι ἡ προαίσθησίς μου δὲν μὲ ἠπάτα. Πρὶν νὰ πεισθῶ ὅτι εὕρισκα τέλος πάντων τὸν πατέρα μου, τὴν ἀγάπην καὶ τὰ χάδια τοῦ ὁποίου ἐνοστάλγησα καὶ μικρό, μικρὸ παιδάκι καὶ ἔπειτα μεγαλείτερος καὶ χθὲς καὶ σήμερον ἀκόμη. Καὶ ὡς διὰ νὰ ἐπαιτήσῃ τὰ χάδια αὐτά, ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατέρα του καὶ ἐξέσπασεν εἰς δάκρυα καὶ λυγμούς.

Ὁ Κώστας εἰς τὴν διάχυσιν ἐκείνην τῆς ψυχῆς τοῦ νέου, εἰς τὸν πόνον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐχρωμάτισε τὰς τελευταίας του λέξεις, εἰς τὴν ἔκρηξιν τῶν δακρύων ἐννόησε τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς τῆς γυναικός, ἡ ὁποία τὴν ὡραίαν πρὸς αὐ-

τὸν ἀγάπην της εἶχεν ἐμπνεύσει καὶ εἰς τὸν υἱόν της. Ἠσθάνθη ὅτι ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ἡ τόσον κυθόρμητος, ἡ τόσον φυσικὴ τῆς πρὸς αὐτὸν στοργῆς τοῦ νέου ἦτο ἡ μεγαλειτέρα ἀκόμη βεβαίωσις ὅτι ὁ ἔρως τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐμπνεύσει ὑπῆρξεν ἡ μόνη θρησκεία καὶ τῆς συζύγου καὶ τῆς μητέρας κατὰ τὰ μακρὰ εἴκοσιν ἔτη τοῦ χωρισμοῦ των καὶ τότε μόνον ἐνόησε τὸν ἡρωϊσμὸν τῆς ἀπομακρύνσεώς της καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς της. Διὰ τοῦτο τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔβρεξαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ ἰδικά του μάτια ἦσαν δάκρυα εὐγνωμοσύνης. Καὶ ἐνῷ τὰ χέρια του ἐθώπευαν μὲ τρυφερότητα τὸ πρόσωπον τοῦ νέου καὶ τὰ χείλη του ἐφέροντο ἀπὸ τὸ μέτωπον εἰς τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα του, τοῦ ἐψιθύρισε σιγά, σιγά : Θὰ ἑνώσωμεν τὴν ἀγάπην μας ἀπὸ τώρα διὰ νὰ παρηγορήσωμεν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐθυσιάσθη καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' ἐσέ.

Η ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Ἡ νέα Σκηνή, ἡ ὁποία ἐπολεμήθη, ὡς πολεμοῦνται συνήθως πρὶν νὰ ἐννοηθοῦν καλά, ὅλαι αἱ νέαι καὶ ὡραῖαι ἰδέαι, προετοιμάζει καὶ θὰ ἔχῃ προσεχῶς νὰ ἐπιδείξῃ ἐργασίαν, ἡ ὁποία θὰ τῆς ἑλκύσῃ καὶ θαυμαστὰς πολλοὺς καὶ φίλους ἀκόμη περισσοτέρους.

Ἀπὸ τὸ δραματολόγιον. τὸ ὁποῖον κατήρτισε καὶ ἀπὸ τοὺς μύστας, οἱ ὁποῖοι θὰ παίζουν τὰ διάφορα ἔργα, ἐὰν κρίνῃ μόνον τις, δύναται νὰ θεωρῇ τὴν ἐπιτυχίαν ἐξησφαλισμένην ἐκ τῶν προτέρων.

Καὶ πρῶτον μὲ τὴν παράστασιν ἀρχαίων τραγωδιῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ παιχθοῦν εἰς ἐλευθέρας μεταφράσεις θὰ γνωρίσῃ καὶ ὁ πολὺς κόσμος τί ἦτο τὸ ἀρχαῖον θέατρον καὶ ποία ἡ δύναμις τῶν ἀρχαίων μας τραγικῶν. Ἔπειτα αἱ παραστάσεις αὐταὶ θὰ νεωτερίζουν ἐντελῶς καὶ τὰ χορικὰ θὰ ἀπαγγέλλωνται συνοδευόμενα ὑπὸ ὑποκρουούσης ὀρχήστρας, ὡς γίνεται καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν μὲ τὰς παραστάσεις τῶν ἀρχαίων τραγωδῶν.

Μὲ τὴν Ἄλκηστεν εἰς ἐλευθέραν μετάφρασιν θὰ ἀρχίσῃ ἡ Νέα Σκηνὴ τὰς παραστάσεις της τῶν ἀρχαίων τραγωδιῶν. Ἀρκεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι μεταφραστὴς εἶναι αὐτὸς ὁ ἰδρυτὴς τῆς Νέας Σκηνῆς κ. Κ. Χρηστομάνος, διὰ νὰ ἐννοηθῇ δὲ ὅτι τὸ κάλλος τοῦ ἀρχαίου τραγικοῦ μένει ἀκέραιον καὶ εἰς τὴν μετάφρασιν καὶ ὅτι τὰ σκηνικὰ σύμφωνα μὲ τὰς σημερινὰς ἀντιλήψεις τῆς αἰσθητικῆς, θὰ παρουσιάσουν μετὰ τῆς ὑποκρίσεως εἰκόνα καὶ τελειότητα, τὰς ὁποίας οὔτε ἐφαντάσθη τὸ ἑλληνικὸν λοινόν.

Ἀπὸ τὰ ξένα δραματολόγια ἐλήφθη ὅ,τι κλασικὸν καὶ ὡραῖον ἔχει γραφῆ. Καὶ τὸ ἀθάνατον ἔργον τοῦ Γκαῖτε, τὸ ὁποῖον μόνον ἀπὸ τὸ μελόδραμα γνωρίζουν οἱ περισσότεροι ὁ *Φάουστ*, θὰ διδαχθῇ εἰς Ἀθήνας διὰ πρώτην φοράν, ὅπως διδάσκεται εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ θέατρα μὲ ὑπόκρουσιν μουσικῆς τοῦ Gounod.

Ἀλλὰ τὸ δραματολόγιον τῆς Νέας Σκηνῆς δὲν θὰ περιορισθῇ μόνον εἰς κλασικὰ ἔργα καὶ ἀρχαίας τραγῳδίας. Σύγχρονα κοινωνικὰ δράματα καὶ κωμῳδίαι· κατ' ἐκλογήν, τὰ ὡραιότερα θὰ διδαχθοῦν καὶ ξένα καὶ ἰδικά μας, καὶ μεθ' ὅλας τὰς δυσκολίας, κατὰ τῶν ὁποίων ἡ Νέα Σκηνὴ ἔχει νὰ παλαίσῃ, θὰ ἱκανοποιήσῃ βεβαίως τὰς προσδοκίας τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον διψᾷ ὀλίγον καλὸν θέατρον καὶ ὀλίγην ψυχαγωγίαν εὐγενεστέραν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ μάους καὶ τὸ χαρτοπαίγνιον καὶ οἱ συνειθισμένοι μικροθίασοι κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος ἑσπέρας.

Αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ πολεμήσουν μὲ ὅλην των τὴν δύναμιν τὸν χαρτοπαικτικὸν αὐτὸν συρμόν, ὁ ὁποῖος σιγά, σιγὰ μεταβάλλεται εἰς πάθος καταστρεπτικόν, αἱ γυναῖκες πρέπει πρῶται νὰ ὑποστηρίξουν τὴν Νέαν Σκηνὴν μὲ ἐνθουσιασμόν. Αἱ τιμαὶ αἱ μετριώταται καὶ τῆς πλατείας καὶ τῶν θεωρείων καθιστοῦν τὰς παραστάσεις

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΟΤΗΡΙΟΥ

Ἤτανε ἐποχὴ ὅπου οἱ ἄνθρωποι πίνανε μέσα στὶς χοῦφτες τους. Ἡ ἐποχὴ ποῦ μερικοὶ λένε πῶς ἤτανε καὶ ποιὸ εὐτυχισμένη, γιατὶ ὁ ἕνας δὲν εἶχε σὲ τί νὰ φθονήσῃ τὸν ἄλλον. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἤτανε ἀδερφοὶ καὶ τὸ φεῖδι τῆς ζήλιας κοιμώτανε. Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν ἤτανε δυνατὸν νὰ κρατήσῃ καὶ δὲν κράτησε.

Τί περιστατικὸ ἔκαμε λοιπὸν τὸ φεῖδι νὰ ξυπνήσῃ. Ἕνα πολὺ μικρὸ κατὰ τὸ φαινόμενο. Ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, βαρέθηκε νὰ βρέχῃ καὶ νὰ κρυώνῃ ἀδιάκοπα τὰ χέρια του γιὰ νὰ πίνῃ νερὸ καὶ εἶχε τὴν θαυμάσια ἀληθινὰ ἰδέα νὰ φτιάσῃ ἕνα ποτήρι μὲ ἕνα κομμάτι ξύλο. Χρειάστηκε πολὺ καιρὸ ὡς ποῦ νὰ σκεφθῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα καὶ περισσότερο ὡς ποῦ νὰ ἐκτελέσῃ, γιατὶ δὲν εἶχε ἄλλα ἐργαλεῖα παρὰ ἕνα ξυστήρι ἀπὸ σκληρὴ πέτρα καὶ γιὰ αὐτὸ ἐκοπίασε πολὺ νὰ σκαλίσῃ τὸ ξύλο τοῦ ποτηριοῦ του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑπερήφανος γιὰ τὴν ἐφεύρεσίν του καὶ περισσότερο εὐτυχὴς γιατὶ θὰ τοῦ ἐχρησίμευε πολύ, δὲν συλογίζονταν πλέον παρὰ πῶς νὰ τὴν ἀπολαύσῃ. Ἀλλὰ γιὰ τὴν δυστυχία του δὲν ἄργησαν νὰ παρατηρήσουνε, πῶς δὲν ἔπινε πλέον ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ αὐτὸ τοὺς ἐσκαντάλισε. Ποῦ λοιπὸν τοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ παράξενη ἰδέα, γιὰ νὰ μὴν 'πῶ ἡ διαβολική, νὰ πάρῃ ἕνα κομμάτι παληόξυλο καὶ νὰ κάμῃ ἕνα τόσο ἀλλόκοτο πρᾶγμα ; Καὶ πάλι θὰ τὸν κακοκύτταζαν μόνον ἐὰν ὁ ὁ ἄβολος δὲν ἀνακατεύονταν. Αὐτὸς ἐπῆγε καὶ ξύπνησε τὸ φεῖδι ποῦ κοιμόταν τόσο καιρό :

— Κύριε, τί μὲ θέλεις ; τοῦ εἶπε τὸ ἀθῷο ζῷον

— Σὲ ἔχω ἀνάγκην γιὰ μιὰ ἐπείγουσαν ὑπηρεσία. Ἂν οἱ ἄνθρωποι ἀρχίσουνε νὰ κάνουνε ἐφευρέσεις θ' ἀρχίσουνε νὰ καλοζοῦνε, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε πῶς ἡ μιὰ ἐφεύρεση φέρνει τὴν ἄλλη καὶ τότε χάνεται ἡ ἐξουσία μου.

— Κύριε, ξέρετε καλὰ πῶς δὲν ξέρω πλέον νὰ μιλῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀκόμη θυμᾶμαι τὴν φορὰ ποῦ κατὰ διαταγή σου μίλησα σὲ μιὰ γυναῖκα..... Νὰ σέρνωμαι πάντα μὲ τὴν κοιλιὰ εἶνε ἀνυπόρορο καὶ μονότονο καὶ δὲν θέλω νὰ ἐκτεθῶ σὲ νέους κινδύνους. Ὄχι ! ὄχι κάμε μονάχος σου τὶς δουλειές σου

— Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω τίποτα ἀπὸ σένα !

— Ὄχι· σοῦ λέω ! Ἀλλὰ μοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα, ναί, καὶ ἀρκετὰ πρακτική : δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μιλήσω. Ἡ ἐκτέλεσίς της μοῦ εἶνε πολὺ εὔκολη ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ μεταχειριστῶ τὴν γλῶσσαν ἀλλὰ τὰ δόντια.

— Μίλησε λοιπὸν γλήγορα !

— Νὰ λοιπόν : ἐδῶ στὰ περίχωρα κάθεται μιὰ γεροντοκόρη ποῦ ζῇ μὲ μυστικισμοὺς· αὐτὴ θὰ πάω νὰ δαγκάσω. Ἔχει ὅλη τὴ διάθεσι νὰ νομίζῃ πῶς οἱ ἄλλοι τῆς ἔχουνε κλέψει τὴν εὐτυχία της. Ὅταν τὰ δόντια μου χύσουνε τὸ φαρμάκι τους θὰ εἶνε ἔξοχον! Ἤξερε νὰ μιλῇ στοὺς ἀνθρώπους σὲ βεβαιόνω.Πές της καὶ σὺ δύο λόγια ἔπειτα ἀπὸ μένα καὶ τότε θὰ εἶνε τέλεια.

Ἔτσι ὑπὸ τὴν διπλῆν ἔμπνευσιν τοῦ Διαβόλου καὶ τοῦ Φειδιοῦ μιὰ ζηλιάρα γυναῖκα ἔτρεξε στὰ χωριὰ καὶ ἔβγαζε λόγους ἐναντίον τοῦ πρώτου ποτηριοῦ καὶ τοῦ κατόχου του. Ποιὰ τόλμη νὰ θέλῃ νὰ καταπατήσῃ τὴν ἱερὴ ἰσότητα ! Μὲ αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἐφεύρεση του ἔπινε περισσότερο σ' ἕνα λεπτὸ ἀπὸ ὅ,τι δέκα ἄλλοι σὲ μιὰ ὥρα. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ στείρευε ὁ ποταμός, ὁ ὁποῖος ὡς τώρα εἶχε χρησιμεύσει γιὰ νὰ πίνουν ὅλοι ! Τί θὰ γίνονταν οἱ ἀδερφοί του ποῦ δὲν εἶχαν ποτήρια

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμά τους καὶ ὁ διάβολος εἶδε πόσο καλὰ ἐδάγκασε τὸ φεῖδι. Ἕνα πρωὶ ποῦ ὁ ἐφευρέτης τοῦ ποτηριοῦ πήγαινε στὸ ποτάμι, ἔπεσε κατ' ἀπάνω του ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων ἔξω φρενῶν καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν χτυποῦν· τοῦ πήρανε διὰ τῆς βίας τὸ ποτήρι καὶ τὸ ρίξανε στὴ φωτιὰ καὶ ἔπειτα χόρευαν τριγύρω ἕνα χορὸ τρελλό. Κανένας δὲν θέλησε νὰ τὸ πάρῃ ἢ δὲν τόλμησε. Ὁ κύριος τοῦ ἄτυχου ποτηριοῦ ἔφυγε καταλυπημένος χωρὶς νὰ καταλαμβάνῃ τίποτα γιὰ τὸ ἀτύχημά του αὐτὸ καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες πέθανε.

Νόμ ζε κανεὶς πῶς τὸ πρῶτο ποτήρι θὰ ἤτανε καὶ τὸ τελευταῖο. Ἀλλὰ ὅλα τὰ περιστατικὰ μικρὰ ἢ μεγάλα ἀφήνουν ἴχνη κατόπιν τους. Ζοῦσε στὸ τόπο ἕνας σοφὸς τοῦ ὁποίου οἱ Λατῖνοι μᾶς παραδόσανε τὸ ὄνομα Αὐτὸς ἐλέγονταν Rex Pascherloms. Ἤτανε ὁ

μόνος λυπημένος θεατὴς τῆς σκηνῆς στὴν ὁποία κατασράφηκε τὸ ποτήρι, ἀλλ' ἐνόμισε καθῆκόν του νὰ σωπάσῃ, γιατὶ βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτα ἀμέσως· καὶ ἄφηνε νὰ μιλήσῃ ὅταν θὰ ἡσύχαζε πλέον αὐτὴ ἡ ἔξαψη. Ἐρρόντιζε ὅμως νὰ προετοιμάσῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ μερικὰ λόγια ποῦ ἔλεγε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ χωρὶς νὰ φαίνεται πῶς δίνει καὶ μεγάλη σημασία σ' αὐτά. Ἡ περίστασιν ἡ κατάλληλη παρουσιάστηκε καὶ ὁ Rex Pulcherloms εἶπε τ' ἀκόλουθα λόγια σὲ μιὰ συνάθροιση ποῦ εἶχε προετοιμάσει :

Ἀγαπητοί μου φίλοι.

Μερικοὶ ἀπὸ σᾶς σκοτώσατε σχεδόν, ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος δὲν σᾶς ἔβλαψε διόλου. Γιατί ; Θὰ ἤτανε πολὺ δύσκολο νὰ τὸ πῇ κανείς. Τὸ ἐκάματε ἀπάνω σὲ μιὰ ἔξαψη. Ποιὸ ἤτανε τὸ ἔγκλημα τοῦ ἄτυχου αὐτοῦ ποῦ τοῦ κόστισε τὴ ζωή ; Ἀπὸ ἕνα κομμάτι ξύλο μπόρεσε νὰ κάμῃ ἕνα πρᾶγμα μὲ σχῆμα ἄχρηστο Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνοχλοῦσε σὲ τίποτε Ἀ,γιατὶ ὁ καιρὸς ποῦ τοῦ χρειάστηκε ἦτανε δικός του καὶ ὄχι δικός μας. Ἐτιμωρήθη μὲ τὴν ἀχρηστία τῆς ἐφευρέσεώς του καὶ μόνος αὐτὸς ὑπέφερε. Ἀλλὰ δὲν ἀπατήθηκε. Ἡ προσπάθειά του ἐγύρισε ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀπὸ πότε σᾶς παρακαλῶ, δὲν ἔχουνε τὴν ἀθεα νὰ ἐργάζωνται οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὴν καλοπέρασί τους. Μήπως μὲ δικά σας ἔξοδα μπόρεσε νὰ πίνῃ μὲ τὴν ἄνεσίν του ; Ἔπινε πολὺ σὲ λίγη ὥρα· εἶνε ἀλήθεια. Ἀλλὰ μήπως ἐμπόδιζε κανένα νὰ πίνῃ κατὰ τὸν παλιὸ τρόπο. Φοβήθηκαν μήπως ξεράνει τὸν ποταμὸ γιατὶ ἔπινε ἔτσι εὔκολα. Αὐτὸ εἶνε ἀστεῖο γιατὶ βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ πιῇ περισσότερο ἀπὸ ὅσο εἶνε ἀνάγκη καὶ ἔπειτα ξέρετε καλὰ πῶς ὁ ποταμὸς εἶνε ἀνεξάντλητος. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς δὲν ἔβλαψε κανένα καὶ ὅτι ἄδικα τὸν ἐχτυπήσατε. Ἡ ἀπελπισία τὸν θανάτωσε καὶ ἡ ντροπὴ καὶ τὸ λᾶθος εἶνε δικά σας. Μπορούσατε καλλίτερα νὰ μάθετε ἀπ' αὐτὸν, πῶς κατασκεύασε τὸ ποτήρι του παρὰ νὰ καταστρέψετε τὸ ἔργον του. Θὰ μαθένατε στὸ σχολεῖό του κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὅλοι θὰ μαθένατε νὰ κάμετε ὅμοια χωρὶς νὰ κοστίσουν οὔτε ἕνα δάκρυ σὲ κανένα. Θὰ ἤτανε εὐεργέτης σας καὶ ἐκάματε ἕνα μάρτυρα. Φοβοῦμαι μήπως αὐτὴ ἡ πλάνη σας ἔχει μὲ καιρὸ καταστρεπτικὴ συνέπεια. Ἀλλὰ ἀκούω μουρμουρίσματα. Σιωπῶ, γιατὶ δὲν θέλω νὰ ἐπιδληθῶ σὲ κανένα.

Μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις ποῦ ἔλαβε πάλι δὲν πέτυχε τὸ ἀποτέλεσμα ποῦ ἐπιθυμοῦσε, ἴσως εἶχε λιγάκι βιαστῆ. Ἀλλὰ θὰ δοῦμε ὅτι ἡ ἀποτυχία τοῦ σοφοῦ αὐτοῦ δὲν ἤτανε πραγματική. Ὅσοι ἤτανε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὲ τὴν γνώμη του, τέλος ἄρχισαν νὰ τὸ λένε μεταξύ τους καὶ ἔπειτα καὶ στοὺς ἄλλους καὶ μιὰ βραδιὰ οἱ πλέον τολμηροὶ πήγανε στὸ σπῆτι τοῦ γιοῦ τοῦ πρώτου ἐφευρέτη καὶ τὸν ρώτησαν πῶς ὁ πατέρας του ἔκαμε τὸ ποτήρι ἐκεῖνο Στὴν ἀρχὴ τοὺς δέχθηκε πολὺ ἄσχημα.

— Ξέρετε, τοὺς εἶπε, πῶς τὸ ποτήρι αὐτὸ ἤτανε ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του καὶ νομίζετε πῶς θὰ κάμω νέα δοκιμή ! μεγάλη ἡ τόλμη σας.

Εὐτυχῶς, αὐτὸς ποῦ τοὺς ἀρνήθηκε ἔτσι ἤτανε πολὺ καλλίτερος ἀπὸ ὅ,τι ἤθελε νὰ φανῇ καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς παρακλήσεις καὶ ὑποσχέσεις,πῶς θὰ ἔμενε τὸ πρᾶγμα μυστικό,τοὺς ἔδειξε τὸ ἐργαλεῖο μὲ τὸ ὁποῖο ὁ πατέρας του ἔκαμε τὸ πρῶτο ποτήρι. Ἀπὸ τότε ἀρκετὸς ἀριθμὸς ξυλίνων ποτηριῶν ἔγινε μυστικὰ καὶ ὁ κάτοχός του ἤτανε ἐνθουσιασμένος μὲ τὰ προτερήματά τους.

Τὸ πρᾶγμα ἔμεινε μυστικὸ ὡς ποῦ κάποιος ἀπὸ ἀπροσεξία ἄφησε τὸ ποτήρι του στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ· ὅταν τὸ ηὗραν δὲν ἤτανε σὰν τὴν πρώτη φορά, τώρα τὸ θαύμασαν μὲ ἔκπληξιν.

— Τί εἶνε αὐτό ; Τὸ ποτήρι ποῦ κάψαμε μήπως ἤτανε σὰν τὸν Φοίνικα ; Εἶχε ἰδιαίτερη εὔνοια νὰ ξαναγεννιέται ἀπὸ τὴ στάχτην του ;

Ἀπομακρυνθήκανε, ἀλλὰ κάποιος τολμηρὸς κρυφὰ τὸ ἔπιασε καὶ ἔπειτα τὸ ἐπῆρε. Ἀλλὰ δὲν τὸ χάρηκε πολὺ καιρό,γιατὶ ἄλλος τοῦ τὸ ἔκλεψε καὶ ἔτσι τὸ ποτήρι αὐτὸ ἐπέρασε ἀπὸ χέρι σὲ χέρι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ χωρὶς ντροπὴ καὶ προφύλαξη ἀρχίσανε νὰ κάνουνε ποτήρια. Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὀνομάσηκε ὁ τόπος Castras cutellarum, τὸ ὁποῖον σημαίνει τόπος τοῦ ξύλινου ποτηριοῦ (Camp des Ecuelles).

Αὐτὸ ὅμως ἔκαμε τὴν γεροντοκόρη ἔξω φρενῶν. Ἐκείνη εἶχε κηρύξει τὴν καταστροφὴν τοῦ πρώτου ποτηριοῦ καὶ τώρα νὰ τὸ βλέπῃ νὰ πολλαπλασιάζηται ἔτσι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν πρόσεξε σ' αὐτήν. Τὸ φεῖδι θύμοσε φοβερά, κι' ἀπὸ θυμό του δάγκασε τὴν οὐρά του καὶ ψφισε, καὶ ἡ ζήλια δὲν θὰ ἤτανε πολὺ στὸν κόσμο, ἂν τὸ καταραμένο ζῷο δεν εἶχε ἀφήσει φειδάκια. Ὁ Διάβολος παρηγορήθηκε γιὰ τὴν ἀποτυχία του μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐκδικηθῇ.

Jules Grolons

προσιτὰς εἰς κάθε βαλάντιον. Καὶ βεβαίως περισσότερα δαπανῶνται εἰς τὴς βεγγέρες τοῦ μάους, παρὰ ὅσα θὰ δαπανᾷ μία οἰκογένεια διὰ νὰ πηγαίνῃ δύο καὶ τρεῖς φορὰς τὴν ἑβδομάδα εἰς τὸ θέατρον.

Ἔπειτα ἡ Νέα Σκηνὴ ἀναλαμβάνει νὰ διασκεδάσῃ καὶ τὸν μικρόκοσμον τῶν παιδιῶν μὲ παραστάσεις ἀπογευματινὰς παιδικάς, εἰς τὰς ὁποίας βεβαίως θὰ ἀπολαμβάνουν καὶ θὰ διασκεδάζουν καὶ οἱ μεγάλοι. Τὰ διάφορα παραμύθια θὰ παίζωνται ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τὰ παιδάκια θὰ ἀντικρύζουν τὴν στακτοπούταν καὶ ὅλας τὰς ἡρωΐδας τῶν παραμυθιῶν ὁλοζώντανες μέσα εἰς μαγικὰ παλάτια ἀπὸ ζάχαριν καὶ εἰς δάση καὶ βουνὰ ἀπὸ πολύτιμα πετράδια.

ΕΝΑΡΞΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΣΣΙΤΙΟΥ

Ἀπὸ αὔριον ἐπαναλαμβάνει τὰς ἐργασίας του τὸ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α.Β.Υ. τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας εὐεργετικώτατα λειτουργοῦν Οἰκονομικὸν Συσσίτιον.

Αἱ ἐργατικαὶ τάξεις καὶ αἱ κατηγορίαι τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων πτωχῶν θὰ ἀναπνεύσουν καὶ πάλιν μὲ τὴν καλὴν καὶ δυναμωτικὴν τροφὴν καὶ οἱ βοηθοῦντες τὸ ὡραῖον ἔργον τόσων φιλανθρώπων κυριῶν θὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ πάλιν νὰ τὰς συνδράμουν, ἀποστέλλοντες εἰς μὲν τὴν ταμίαν κ. Ψύλλα τὰς χρηματικὰς συνδρομάς των, εἰς δὲ τὴν ἔφορον κ. Παπαγάννη πᾶσαν εἰς εἶδος συνδρομήν.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΕΡΜΟΥ

Ἀνέλαβα καὶ πάλιν ἐφέτος νὰ ἐπισκεφθῶ μερικὰ καταστήματα καὶ νὰ δώσω μίαν εἰκόνα πλήρη τῶν μεταβολῶν καὶ τελειοποιήσεων τῆς ἐμπορικῆς μας ὁδοῦ, τοῦ Ἑρμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν βασιλεύουν ὅλα τὰ γυνακεῖα εἴδη καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν κύκλον, εἰς τὸν ὁποῖον ζῇ καὶ κινεῖται περισσότερον ἡ μεγάλη μερὶς τοῦ φύλου μας.

Φυσικὰ ἀρχίζω ἀπὸ τὸ Ἑρμεῖον, ἀφοῦ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ φέρει, καὶ τὸ ἀρχαιότερον ὅλων εἶναι καὶ ἀντιπροσωπεύει παρ' ἡμῖν ἓν εἶδος Bon Marché ἢ Louvre, ἀφοῦ ὅταν εἰσέλθῃ κανεὶς ἐκεῖ δι' ἀγορὰς ἠμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ μὲ πλήρη σχεδὸν ἐπίπλωσιν αἰθούσης, ὑποδωματίου, ἐστιατορίου καὶ ἐνδύματα ἀνδρῶν, γυνακῶν καὶ παιδιῶν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, τοῦ θέρους καὶ τοῦ χειμῶνος.

Ἀμέσως ἀπὸ τὰς ὡρᾶίας προθήκας σχηματίζετε μίαν ἰδέαν τοῦ περιεχομένου τοῦ ἀπεράντου καταστήματος Τὰ νεώτερα ὑφάσματα δι' ἔπιπλα ἀπὸ τὰ θυμάσια Liberty τοῦ συρμοῦ, τὰ ἀπιστεύτως εὐθηνὰ ἕως τὰς ὡραίας καὶ πολυτίμους στόφας καὶ τὰ κρετόνια καὶ τὰ δαμάσκα μὲ τὰς ἀπομιμήσεις τῶν ἀνατολικῶν καὶ Περσικῶν σχεδίων καὶ χρωμάτων, μία συλλογὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἰξεύρει κανεὶς τί νὰ πρωτοεκλέξῃ. Καὶ ἐνῷ κάμνετε σχέδια γιὰ τὸ σαλονάκι ἢ τὴν τραπεζαρίαν σας, συγχρόνως ἀμέσως εἰς τὴν εἴσοδον βλέπετε ἐκτεθειμένους τοὺς μουσαμάδες διὰ τὰ coridors σας, τὰ ὁποῖα σᾶς τὰ μεταβάλλουν εἰς παρκέτα καὶ τὰ χαλιὰ τὰ καθε εἴδους καὶ κάθε τιμῆς, τὰ ὁποῖα σᾶς μαγεύουν, καὶ τῶν τοίχων τὰ στολίσματα καὶ ὅ,τι ἄλλο ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε.

Ἔπειτα ἔρχεται ἡ σειρὰ τῶν γυνακείων εἰδῶν, σχέδια Modèles ἐκ Παρισίων, νεώτατα ἐπανωφόρια ἀπὸ δραχμὰς 25 ἕως 500 ἕκαστον, ζακέται, πελερίνα εἰς σχήματα νεώτατα, Παρισινὴ ράπτρια, φημισμένη σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὸ γοῦστόν της, τὰ ἐξέλεξε καὶ κατασκευάζει ὅμοια, ἔχουσα εἰς διάθεσίν της τὴν μεγαλειτέραν καὶ ὡραιοτέραν συλλογὴν ἐν Ἀθήναις ὑφασμάτων δι' ἐπανωφόρια καὶ φορέματα.—Ὡραῖαι εἶνκι ἐφέτος αἱ draps gibeline, τὰ Homespun τὰ chevron, ὅλα νέα ὑφάσματα ἀκλλιαρὰ μὲ τρίχας, τὰ μεταξωτὰ δὲ μὲ σχέδια ὅλως ἰδιόρρυθμα καὶ πλούσια βαρύτατα, τὰ νυμφικὰ λευκὰ φορέματα. Τὰ ὑφάσματα διὰ sorties de bal κατ' ἀντίθεσιν τῶν λεπτοϋφῶν φορεμάτων χορῶν, ἐζωγραφισμένων διὰ τῆς χειρὸς μὲ ὡραῖα

ἄνθη, ἢ κεντημένα μὲ πεταλοῦδες κτλ. Ὅλως δὲ αἰθέριον οἱ βόαι (Boas) ἐκ πτερῶν λευκῶν ἢ φαιῶν στρουθοκαμήλων εἰς σχήματα περιλαιμίων.—Τί νὰ προτοθαυμάσῃ τις εἰς τὰ βασίλεια ταῦτα τῆς Παρισινῆς φιλαρεσκείας, τὰ ὡραῖα ὑποκαμισάκια, φούστας, ἀσπρόρρουχα διὰ προῖκας (trousseaux), τὰ ὁποῖα μετὰ τόσης χάριτος καὶ ὑπομονῆς, ἡ κομψὴ σιλφίς, ἥτις διευθύνει τὸ τμῆμα τοῦτο τοῦ *Ἑρμείου* μᾶς ἔδειξεν. Ἡ ἰδία μᾶς ὡδήγησεν ἐκεῖθεν εἰς τὸ τμῆμα τῶν λευκῶν· τὶ πλοῦτος συνδονῶν μὲ ταντέλλας, μὲ κεντήματα à jour, μὲ παρυφάς, Λινά, βαμβακερά. Κλινοσκεπάσματα εἰς ὅλους τοὺς χρωματισμούς, τὰ ἐπιτραπέζια εἰς χίλια εἴδη διὰ 6, 12, 18, καὶ 24 πρόσωπα. Αἱ συσκευαὶ κεντημέναι Τεΐου 5 o' clock, ch mins de table, εἴδη διὰ τὰ πενιχρότατα βαλάντια καὶ τὰ πλουσιώτερα· σημειωτέον ὅτι ὅλα τὰ modéles αὐτά, μιμεῖται τελείως τὸ Ἑρμεῖον ἐδῶ, ἀπασχολεῖ τόσας ἐργατρίας καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ καταστήματος κατ' οἶκον. - Ἵνα ἐννοήσητε πόσον εὐεργετικὴ εἶναι ἡ ὕπαρξις ἑνὸς τοιούτου Κατασταστήματος εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ πόσον ἡ πολυτέλεια αὕτη διὰ τὴν ὁποίαν ἐκ συνθήματος πλεῖστοι φωνάζουσι καὶ μεμψιμοιροῦσιν εὐεργετεῖ τὴν τιμίαν καὶ ἐργαζομένην πτώχειαν, ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὸ Ἑρμεῖον μόνον ἀπασχολεῖ διὰ τῶν Ραφείων δι' ἄνδρας, καὶ διὰ Κυρίας ὡς καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν ἀσπρορρούχων καὶ ἑτοίμων εἰδῶν, περὶ τὰ 100 πρόσωπα· ἀλλ' ἐζαλίσθην βλέπουσα, καὶ περαίνω προτρέπουσα πᾶσαν ἐν τῇ πρωτευούσῃ διαμένουσαν κυρίαν, νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἰδῇ τὰς νέας συλλογὰς τοῦ *Ἑρμείου*.

Ἡ Φιλόκαλος

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΝ Σχολὴν τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων ἔφθασαν τὰ ἐκ Παρισίων ἀναμενόμενα ὑλικὰ καπέλλων ὡς καὶ μοντέλα. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ προμηθευθοῦν τοιαῦτα κυρίαι καὶ νὰ συνδράμουν ἐν ταυτῷ τὸ φιλάνθρωπον ἔργον τῆς Σχολῆς παρακαλοῦνται νὰ προσέλθουν. Ὧραι ἐπισκέψεως καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 2—5 μ.μ. Τιμαὶ μετριώταται.

ΑΠΟ ΑΥΡΙΟΝ ἀρχίζει τακτικὰ τὸ μάθημα τοῦ σιδηρώματος εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν. Ὧραι διδασκαλίας ἀπὸ 8—12 καὶ ἀπὸ 2—5 καθ' ἑκάστην. Διὰ τὰς κυρίας τὰς ἐπιθυμούσας νὰ στείλουν τὰς ὑπηρετρίας των πρὸς διδασκαλίαν, ὡρίσθησαν αἱ μεταμεσημβριναὶ ὧραι. Διὰ τὰς ἐπιθυμούσας νὰ μάθουν δι' ἰδίαν χρῆσιν ὡρίσθησαν αἱ πρωϊναὶ ὧραι. Γίνονται δεκτὰ ἀσπρόρρουχα διὰ σίδηρον εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνάς. Ὑποκάμισα λούστρου καὶ κάθε εἶδος σιδηρώματος.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΠΑΤΣΙΦΑ ΚΑΙ ΥΙΟΥ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ 1901-1902

Νεωτάτην καὶ μοναδικὴν συλλογὴν γυναικείων φορεμάτων καὶ ἐπενωφορίων καὶ πάντων τῶν σχετικῶν τοῦ γυναικείου στολισμοῦ, γούστου δὲ καὶ τιμῶν ἐκτὸς συναγωνισμοῦ, παρουσιάζει καὶ πάλιν εἰς τὴν πελατείαν του τὸ ἄνω κατάστημα.

Τιμοκατάλογος, ἐν περιλήψει, ὡς ἕπεται :

Φορέματα ὁλομάλλινα serges Homespum, gibeline ὁ πῆχ. 2 75—9.75
Ταφτὰ ἐκ καθαρᾶς μεταξῆς, χρωματιστὰ καὶ μαῦρα ὁ πῆχυς 3.25—6.50
Φουλάρια σκέτα χρωματιστὰ Pongé) ὁ πῆχυς 2.25.
Μεταξωτὰ κλαδωτὰ διὰ νυμφικὰ φορέματα ἕκαστο; πῆχ. δρ. 4.75 καὶ ἄνω
Κορδέλλαι μεταξωταὶ double face No 2 ἕκαστος πῆχ. λεπ. 90
Χειρόκτια δερμάτινα τοῦ (Grenoble) ἠγγυημένα, τὸ ζεῦγος 6.50.
Βέλα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος, ἕκαστον ἀπο δρ. 1 καὶ ἄνω.
Δαντέλλαι καὶ κεντήματα πάσης ποιότητος καὶ χρώματος.
Γαλόνια καὶ πασμαντεριὰ νεώτατα.
Ὀμβρέλλαι γυναικεῖαι δι' ὅλας τὰς περιστάσεις.
Ἀρώματα παρισινὰ τῶν διαπρεπεστέρων κατασκευαστῶν.
Κορσέδες τοῦ τελευταίου σχήματος καὶ πάσης ποιότητος
Ζακέται, Ἐπανωφόρια καὶ Πελερίναι ἀπὸ δραχ. 25 καὶ ἄνω
Κομβία μετάλλινα καὶ σμαλτωμένα διὰ φορέματα καὶ ζακέτας.

ΔΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ

Ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια εἰς τὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη ἀρ. 3 καὶ ἀπέναντι τῆς Βουλῆς ἑνὸς νέου καταστήματος, τὸ ὁποῖον ἄν καὶ ἵδρυσε καὶ διευθύνει ἄνδρας, ὁ κ. Κ. Ἀσπιώτης, ἀνάγεται ὅμως ὡς ἐκ τῶν εἰδῶν τὰ ὁποῖα κατασκευάζει καὶ πωλεῖ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν κύκλον τῶν γυναικῶν.

Ἠμπορεῖ αἴφνης μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ καταστήματος αὐτοῦ μία οἰκοκυρὰ νὰ ἑτοιμάσῃ γεῦμα ὁλόκληρον, χωρὶς σχεδὸν νὰ κοπιάσῃ διόλου. Ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὰ ὀρεκτικά· ὁ κ. Ἀσπιώτης πωλεῖ τουρσιὰ ὡς τὰ εὐρωπαϊκά, ἀγγουράκια, κάπαρες, ἐλιὲς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα χορταρικά Μαζὶ μὲ αὐτὰ χοιρομέρια, γλῶσσες καπνιστές, μαστίχα χιώτικη. Ἔπειτα διὰ τὰ χειμερινὰ γεύματα ἠμπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ ὅλα τὰ καλοκαιρινὰ χορταρικά, μπάμιες, ντομάτες, μελιτζάνες ἰμὰν μπαϊλτί, ἀγκινάρες, φασουλάκια, πιζέλια, ἕτοιμα μαγειρευμένα καὶ διατηρημένα θαυμασίως μέσα εἰς τενεκέδες. Ἠμπορεῖ ἀκόμη νὰ σᾶς δώσῃ φροῦτα διατηρημένα, ὡς βερύκοκα καὶ ροδάκινα, ὁλόκληρα νεραντζάκια καὶ μαρμελάτες καὶ ζελέδες ἀπὸ μῆλα καὶ κιδόνια καὶ ἀχλάδια, μὲ τὰ ὁποῖα στολίζετε καὶ τὸ τραπέζι σας καὶ τὰ παγωτά σας καὶ ὅλα μαζὶ τὰ εἴδη. Ἀρκεῖ ὡς σύστασις νὰ εἴπωμεν ὅτι κατασκευαστὴς ὅλων αὐτῶν εἶναι ὁ γνωστὸς πλέον τεχνίτης Ἀθανασίου καὶ διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης ὁ πρῴην διευθυντὴς τοῦ καταστήματος Γουλιέλμου.

Ὕστερον ἀπὸ αὐτὰ τί μένει παρὰ ἕνα ψάρι καὶ ἕνα κρέας διὰ γεῦμα. Κονιάκ, λικὲρ καὶ κάθε εἶδος ἐδωδίμων εὑρίσκεται ἐκεῖ. Καὶ ὁ προμηθευτὴς αὐτὸς καὶ ἡ θεία πρόνοια κάθε οἰκοκορᾶς εἰς μίαν δύσκολον στιγμήν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς εὐκόλους ἀκόμη εἶνε σχεδὸν ἄγνωστος ἀπὸ τὸν περισσότερον γυναικεῖον πληθυσμόν. Τόσον εὐθηνὰ πωλεῖ, ὥστε παρὰ νὰ κατασκευάζωμεν κονσέρβα δὲν ἠξεύρω διατὶ νὰ μὴ καταφεύγωμεν εἰς αὐτὸν δι' ὅλας τὰς προμηθείας μας, τὰς ὁποίας τὸν μῆνα αὐτὸν ἑτοιμάζομεν διὰ τὸν χειμῶνα. Ἡ ἐπιτυχία ἐκεῖ εἶνε βεβαία, ἐνῷ διὰ τὰ παρ' ἡμῶν κατασκευαζόμενα εἶναι συχνὰ προβληματική.

Ὁ Τσάμης ὁ ἀκούραστος καλλιτέχνης τῆς ὑποδήσεως ἔχει πάλιν νέους συρμοὺς διὰ τὴν πολυπληθῆ πελατείαν του. Τὰ ἀγγλικὰ σχέδια τῶν παπουτσιῶν κατέλαβαν ἀσφαλῶς πλέον τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ ὅλων τῶν ὑποδημάτων τοῦ κόσμου. Εἶναι ὑγιεινότερα, ἀναπαυτικώτερα, στερεώτερα καὶ δὲν παραμορφώνουν τὰ πόδια, ἀλλ' οὔτε κάμνουν καλοους, ὡς τὰ σουβλερὰ καὶ τὰ μὲ ὑψηλὰ τακούνια, τὰ ὁποῖα ἐσυνειθίζοντο ἕως τώρα. Καὶ ὁ Τσάμης ἐπῆγεν εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ ἐμελέτησε τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας καὶ ἐπρομηθεύθη φόρμες καὶ ὑλικά, εἰς τρόπον ὥστε τὰ Ἀγγλικὰ παπούτσιά του νὰ ἀποτελοῦν σήμερον τὴν μεγαλητέραν ἐπιτυχίαν του ἀλλὰ καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν πελατίδων καὶ πελατῶν του.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαί μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ.κ. ἀνταποκριτρίας καὶ ἀνταποκριτάς μας.

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ἡ συνήθεια τῆς ἐκ μικρῶν παντοπωλείων προμηθείας τῶν διαφόρων ἐδωδίμων ἀποδεικνύεται ἐπιζήμιος διὰ τὴν οἰκονόμον οἰκοκυράν. Οἱ μικροὶ παντοπῶλαι ἀγοράζουν ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ πωλοῦν οὔτε εἰς τὰς ἰδίας τιμάς, οὔτε νὰ ζυγίζουν μὲ ἀνάλογον εὐσυνειδησίαν.

Ἰδοὺ διατὶ συνιστῶμεν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους Δρ. 15 καὶ ἀπέναντι τῆς Μεγάλης Οἰκίας Μελᾶ. Κατάστημα ἐδωδίμων καὶ ἀποικιακῶν τοῦ κ. Ι. Δ. Μαυρομμάτη εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκει κανεὶς γνησιώτατα βούτυρα καὶ ἔλαια ἀρίστης ποιότητος καὶ καφὲ καὶ ζάχαριν καὶ ρύζια καὶ πάστας καὶ ὄσπρια βραστερὰ καὶ σοπούνια καὶ σπαρματσέτα καὶ ὅτι ἄλλο δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ καλὴ καὶ οἰκονόμος οἰκοκυρὰ καὶ δεξιὰ μαγείρισσα.

Τὰ βάρη του εἶναι ἄρτια καὶ αἱ τιμαὶ πολὺ συγκαταβατικαὶ ὡς ἐκ τῆς μεγάλης καταναλώσεως.